

PERFORATIEVERSCHIJNSELEN BIJ APPENDICITIS.

De ouderen onder ons hebben wat zij weten van appendicitis meer te danken aan den internist DIE LAFOY, dan aan welken chirurg ook.

Dien ouderen zal het leed doen, wanneer de naam van hún grootmeester vergeten zal worden. Daarom herinner ik er collega FINALY aan, dat in de Clinique médicale de l'Hotel-Dieu van 1899 een college gewijd is aan „Les accalmies traîtresses de l'appendicite”, en dat ook in het *Manuel de pathologie interne* van denzelfden Meester een classieke beschrijving van die perforatieverschijnselen voorkomt.

Alkmaar, 12 Augustus 1930.

SCHRÖDER.

BERICHTEN.

BUITENLAND.

LONDEN. — De auto-slachtoffers en de ziekenhuizen. Het Lagerhuis heeft zich beziggehouden met de lasten, die aan de ziekenhuizen en de artsen worden opgelegd door de steeds toenemende gevaren van de wegen, en dat doorgaans zonder eenige vergoeding. Een wetsvoorstel was ingediend om den eigenaar van een motorvoertuig te verplichten, een polis te nemen ter verzekering tegen schade, welke een derde wordt toegebracht door zijn voertuig; hierbij was verder bepaald, dat voor het geval van persoonlijke ongelukken zou moeten worden voorzien in vergoeding van een bedrag van ten hoogste 25 P. St. voor de behandeling van elke getroffen persoon.

Als bezwaar hiertegen werd opgemerkt, dat het niet juist was, zulk een verplichting op te leggen ook voor de gevallen, waarin den eigenaar geen schuld treft. *The Lancet*, van 19 Juli teekent hierbij aan, dat, hoe onlogisch dit ook moge zijn, iets moet worden gedaan om een einde eraan te maken, dat de ziekenhuizen en de artsen, die toch zeker geen schuld hebben aan de ongevallen, alle schade moeten dragen.

Men zou, ook als er geen schuld van den eigenaar behoeft te worden aangenomen, het geval, dat de *auto* schade teweeg brengt, kunnen beschouwen als een ongeluk, dat dien eigenaar overkomt, en waartegen deze zich kan en ook moet verzekeren; onverschillig of de lichamelijke schade hem of een ander treft.

Een denkbeeld van de beteekenis die, naast tuberculose en carcinoma, het straatongeval als „grootte doodsoorzaak” gaat krijgen, geeft een statistiek in *The Journ. of the Am. med. Ass.* van 5 Juli, over de doodelijke ongevallen door auto's in 78 grootte steden van de Vereenigde Staten, met te zamen bijna 33 millioen inwoners.

Aantal per 4 weken sedert Mei 1925: minimum 346 (Maart 1926); maximum 842 (October 1929); Mei-Juni 1929: 603; Mei-Juni 1930: 746.

In 52 weken (16 Juni 1929—14 Juni 1930) 8.744, of 266 per millioen inwoners; in de voorafgaande 52 weken 7800, of 237 per millioen inwoners, dus stijging met $\frac{1}{8}$ in één jaar.

— **Het vuil der hoofdstad.** „De vuile brokken, daar het geweld Der steêlie'n meê den buiten kwelt”, zingt GUIDO GEZELLE, en de omwonenden van Londen zingen het mede, op treurige wijs. Tot reusachtige heuvelen hoopt zich de afval der met huizen bebouwde provincie op. Negen en twintig gezondheidscommissies regelen de gezondheid der haar toevertrouwde gebieden op deze wijze en maken het voor de omwonenden zeer ongezond. En dezen vormen de meerderheid der bevolking. Er is reeds een commissie benoemd om raad te schaffen over dit „schandaal”, gelijk *The Brit. med. Journ.* van 2 Augustus het noemt. Zij is van oordeel dat er één gezondheidsautoriteit voor het geheele gebied moest worden ingesteld. Maar het blad gelooft niet, dat dit spoedig genoeg zou gebeuren. De minister van gezondheid moest met al zijn gezag terstond ingrijpen.